

[Gerda Møller.]

omgå de sagkyndige, og, hvis han ikke kunne det, om man så i hvert fald ikke kunne få lavet loven om på dette punkt. Som bekendt lykkedes ikke nogen af de aktioner, vi foretog, men da vi er af den opfattelse, at folketinget må kunne gribe ind over for en bevilling, og også har erklæret os rede til at medvirke til en lovændring, hvis det skulle være nødvendigt, er vi naturligvis parat til at hjælpe forslagsstillerne med at få deres lovforslag igennem.

Efter det konservative folkepartis mening kan det ikke være den fuldstændig ubegrænsede filmiske ytringsfrihed, der er lovens formål. Og hvis de, der administrerer loven, mener det modsatte, må de efter vor mening retledes, og det kan kun ministeren gøre.

Vi finder i øvrigt, at filmkonsulenternes magtbeføjelser er langt større end tilsigtet i loven, og det hænger måske sammen med, at det er vanskeligt at finde ud af, hvorledes de fastsatte retningslinjer for deres arbejde skal forstås. I hvert fald skriver den ene af filmkonsulenterne — det er konsulent Flemming Behrendt — i en kronik i Berlingske Tidende den 23. august 1973:

„Således som bestyrelsen og konsulenterne arbejder sammen, er det klart, at konsulenterne ikke kan lægge ansvaret fra sig over på den bestyrelse, der formelt træffer afgørelserne“.

På den anden side står der i ministerens tale ved fremsættelsen af lovforslaget den 2. februar 1972 — Folketingstidende 1971-72, sp. 2473:

...„i betragtning af, at de“ — konsulenterne — „ikke har den endelige afgørelse med hensyn til midlernes fordeling . . .“

Videre siger den daværende kulturminister, at den endelige afgørelse ligger hos film-institutets bestyrelse, men samtidig forudsætter ministeren, at konsulenterne nyder bestyrelsens tillid, således at indstillingen som hovedregel vil danne basis for afgørelserne i bestyrelsen. Det var jo det, der skete i Jens Jørgen Thorsen-sagen, men deraf skal vel forhåbentlig ikke udledes, at bestyrelsen uden videre siger god for konsulenternes indstilling. Selve ordet „konsulent“ betyder jo da „rådgiver“ eller „vejleder“.

I den forbindelse kunne jeg lide at få ministerens vurdering af, om den ordning,

der blev indført med den nye lov om film og biografer, med to-kanalsystemet, har fungeret tilfredsstillende. Det forekommer i hvert fald min gruppe og mig mærkeligt, at en ansøger selv kan vælge en konsulent til at bedømme sit projekt, og at denne konsulent står helt selvstændigt. Hvis han så ikke anbefaler støtten, kan man henvende sig til den anden konsulent, og hvis hans indstilling er positiv, så er det den, der bliver behandlet i bestyrelsen, mens den negative indstilling bliver betragtet som ikke-eksisterende og derfor slet ikke behandles i bestyrelsen.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at det konservative folkeparti ikke er imod enhver kunststøtte og heller ikke er imod, at der skal eksperimenteres, men vi er imod og tager derfor afstand fra, at der ydes statsgaranti eller statsstøtte til projekter, der undergraver det centrale i folkekirkens lære, er blasfemiske eller er med til at nedbryde vort lands omdømme i udlandet.

Må jeg lige i den sidste forbindelse sige, at nu stod hr. Albertsen og, jeg vil ikke sige harelerede, men undrede sig over, hvorledes man skulle finde ud af, om vort lands omdømme blev forringet i udlandet. Jeg må dog nok sige, at hele det røre, der blev omkring Jens Jørgen Thorsen-filmprojektet i udlandet, alle de henstillinger, der kom gennem de danske ambassader, og det, at den daværende kulturminister fandt sig foranlediget til at sende en erklæring ud som forklaring til ambassadørerne i de forskellige lande, siger da noget om, at man kan vække røre i udlandet.

Vi støtter altså lovforslaget og tilsiger det en velvillig behandling i udvalget.

Melchior (CD):

Ja, for debattens alsidigheds eller variations skyld var det dejligt, at vi fik dette indlæg fra fru Gerda Møller, for ellers ser det jo ud til, at det er en enstemmig afvisning, og det er da rart med lidt variation.

Jeg ønsker det foreliggende lovforslag den samme skæbne, som jeg ønsker Jens Jørgen Thorsens meget omtalte filmprojekt, nemlig at det ikke gennemføres. Men mens jeg ikke ønsker at øve indflydelse på den ene eller anden films tilblivelse, så ønsker jeg at benytte min indflydelse, i det mindste min stemme, på, at den foreslåede lovændring bliver afvist.